

שאלה: גם ברחובות בירושלים וגם בבני ברק יש הרבה מוֹדְעוֹת-קיר המפרסמים כי בבית-שמש עורכים שריפות גדולות להטיל במדורות ההן פיאות-נוכריות של הנשים, בטענה שהן היו תקרובת לעבודה זרה במדינת הודו. מצד שני ב"בית יעקב" מחנכים את כל הבנות דוקא כן ללבוש פיאות נוכריות. אבל אלו הנוהגים על פי הרב עובדיה יוסף טוענים שיש בלבישת פאה נוכרית פְּרִיצוֹת וחוסר צניעות, טענה נפרדת מהבעיה של סרך עבודה זרה. הרי שלוש דיעות. איפה האמת?

תשובה: חקרתי אצל יודעי-דבר ומי שהוא מוטעה הטעה את הקנאים שורפי הפיאות. נכון שדת הבודהא (בהודו) קובע על הרוצה להתקדש שיזיר את שערות ראשו עוד בטרם ייכנס להיכל, שם הועמד פסל בודהא. אבל הכמרים, מנהלי המקום, הם המוכרים את השערות למייצרי פיאות נוכריות באירופה, ומזה הכמרים מתפרנסים. אין שערות הגזוזות נכנסות כלל לפני האליל, ואינן מוגשות אליו. אלא הן רכוש של הכמרים בלבד. לפי דתם, על המתקרב לאליל לבוא מגולח הראש, לא יותר.

והלכה היא (שו"ע יורה דעה קלט, ו) "מה שרואין שמכניסין אותו לעבודת כוכבים של עובד כוכבים ועדיין לא נכנס, מותר, שעדיין לא מעשה תקרובת". עכ"ל. כלומר שערות אלו כלל לא הוכנסו לפני האליל, ואין אצלם שום פולחן להגיש לפניו שערות אלו. לכן כל הטוענים "תקרובת עבודה זרה", טועים הם.

אבל מדוע הרב עובדיה יוסף התנגד ללבישת פאה? כי הוא סבור שאין זה כיסוי כלל, אלא עדיין "שְׁעָר באשה ערוה" (ברכות כד, א). ויש בזה פגם נוסף, שיש נשים שדוקא על ידי פאה נכרית הן יפות פי כמה יותר מאשר הטבע הפרטי שלהן נותן. בפאה נכרית, באופן מלאכותי, יש ניפוח השער, ואריכות השיער, עד שיש אפילו חילוניות המעדיפות ללבוש פאה נוכרית. ולענין הטענה הנגדית שהבנות הלובשות מטפחת לראשן, רואים העוברים והשבים מקצת משערות ראשן, טוען הרב כי עד רוחב טפח מותר להן לגלות (כלשון השו"ע או"ח סי' ע"ה) ורק ע"פ ספר הזוהר אין לה לגלות שום שיער. וכידוע ההלכה נקבעת על פי חז"ל בתלמוד ולא על פי מדרש הזוהר.

אמנם יש הרבה נשים שלא נוח להן ללבוש מטפחת, או כובע, במיוחד ההולכות למקומות עבודה שיש שם הרבה חילונים, או שמרגישות מוזרות להמצא בין בנות אחרות שאין להן כיסוי ראש כלל. אמנם היו צריכות הדתיות להתחזק ב"גאווה של קדושה" ולהיות אמיצות באמונה שתורתנו תורת אמת ואין מה להתקנאות באחרות, אין להן להתבייש מאלו שאינן שומרות מצוות. אבל לא כל אשה בנויה להתעלות כזו.

ולכן טוב הדבר שכאשר האשה חובשת לראשה פאה נוכרית תקפיד על כך שאורך השערות לא יגיעו עד לכתפיה ויותר, אלא די לה שיגיעו לכסות את העורף בלבד. וגם שלא יהיו פיאות המפוארות ביותר, עד שתראה כדוגמנית.

ראוי לאשה שיהיו כל מעשיה לשם שמים. הטוב ביותר הוא לחבוש כובע נאה לראשה, אפילו אם מקצת משערותיה גלויות, בין מפנים ובין מאחור. פחות מזה שתלבש פיאה נוכרית, אבל תשתדל לא להשקיע ביפוי הפאה מעל-ומעבר. עליה לחשוב שהוא אשה נשואה. וגם שלא תכשיל אנשי צוות, במקום עבודתה, שהנשים שלהן אינן מתייפות כל כך.

וגם האשה העונדת לראשה מטפחת או כובע יפה, שכרן איתן. ונאמן הוא הקב"ה לשלם לה על כל רגע ורגע שהיא מקיימת מצוה יקרה זו (שהיא מדאורייתא – כתובות עה, א).